Morgenstjernen

Organ for
Jesu Kristi Kirke av Sidste Dages Hellige

*„Gjør det bekjendt over Land og i By
Herren har talet paany!"*

NUMMER 18 | 15. SEPTEMBER 1923 | 2. AARGANG

Menneskene og nationene maa omvende sig fra sine synder før vi faar fred paa jorden.

Tale av ældste *Joseph Fielding Smith.*

(Slutning.)

Mine brødre og søstre, la os ikke forglemme at vi er den makt som skal frembære det glade budskap, sandhetens evangelium og etablere vedholdende fred paa jorden blandt alle folk og nationer, dette maa vi tænke paa. Dette evangelium har nu blit prædiket for over 90 aar. Det er prædiket for mange nationer. Folkene er advart, men ikke saa meget som Herren ønsker at de skulde advares. Vi maa gjøre det bedste vi kan og Herren vil gi os styrke til at utføre vor mission som er at rope til menneskene: «Omvender eder, ti Herrens dag er for haanden.» Han vil bruke mange forskjellige midler for at tilveiebringe sine hensikter paa jorden.

Vi maa fortsætte til alle de retfærdige er samlet, til alle mennesker er advart, til de som ønsker at høre, har hørt, for Herren har bekjendtgjort, at der skal ikke være nogen som ikke skal høre. Hans ord skal bli forkyndt, enten det blir ved ældsternes ord eller paa andre maater. I sin bestemte tid skal han utføre sit retfærdighets arbeide i hast; han skal etablere sandheten og komme og regjere paa jorden. Da vil der bli ulykke og stor sorg for de ugudelige, for de som har gjort ondt, for de som har hørt ordet og været gjenstridige, for i sin bestemte tid skal Herren komme frem fra sit skjulested og

hevne sig paa dem som har gjort uret, og som ikke har mottat vidnesbyrdet, ti efter ældstenes vidnesbyrd, kommer der vidnesbyrd gjennem jordskjælv, hungersnød, pest og plager. Men naturligvis dette hindrer os ikke fra at gjøre alt hvad vi kan til at formindske disse onder. Folket vil bringe disse plager paa sig selv ved ikke at lytte til Israels ældsters ord. Jeg vil læse litt fra skriften:

«Atter siger jeg eder, lytter I, min kirkes ældster som jeg har beskikket. I er ikke utsendte for at undervises, men for at lære menneskenes barn de ting, som jeg har lagt i eders hænder ved min aands kraft.

Og I skal undervises fra det høie. Helliger eder, saa skal I bli begavet med kraft, at I kan meddele likesom jeg har talt.

Lytter, ti se, Herrens store dag er nær.

Ti dagen kommer da Herren skal la sin røst høres fra himmelen. Himlene skal bæve, jorden skjælve og Guds basun skal lyde baade længe og høit og si til de slumrende nationer: I hellige, staar op og lever; I syndere, blir og slumrer, indtil jeg atter kalder.

Derfor ombinder eders lænder, at I ikke skal findes blandt de ugudelige.

Opløfter eders røst og sparer ikke. Roper til nationene at de skal omvende sig, baade gamle og unge, baade trælle og fri sigende: bereder eder til Herrens store dag.

Ti dersom jeg, som er et menneske, opløfter min røst og roper omvendelse til eder, og I hater mig, hvad vil I da si naar dagen kommer, da tordenen skal la sine røster høres fra jordens ender, og tale til alle levendes øren og si: Omvender eder og bereder eder til Herrens store dag.

Ja, og atter, naar lynet farer fra øst til vest og med tordenrøst taler til alle som lever, og skal dirre i alles øren som hører og si disse ord: Omvender eder ti Herrens store dag er kommen.

Og atter, Herren skal la sin røst høres ut av himmelen og si: Gir agt o I nationer paa jorden, og hører den Guds ord som skabte eder.

O I nationer paa jorden, hvor ofte vilde jeg ha forsamlet eder, likesom en høne samler sine kyllinger under sine vinger; men I vilde ikke.

Ser, dagen er kommet, da min vredes skaal er fuld.

Ser, sandelig siger jeg eder, disse er Herrens eders Guds ord.»

Nu, disse ting vil ske dersom verdens nationer nekter Guds raad imot sig selv og strider imot sandheten, som er forkyndt fra himmelen. Ordet er blit forkyndt blandt folket av Israels ældster, og sorgfulde tider vil komme til dem som fornekter det.

Fred kunde komme paa jorden nu, dersom jordens indbyggere ønsket det, og jeg beder at de vil ønske det. Jeg ønsker de skal ha fred, for jeg elsker fred, og vi som Sidste Dages Hellige skulde bede for fred, og vi skulde leve i fred og harmoni med hverandre og være forenet i alle ting, og tjene Herren.

Et løfte til de omvendte.

Jeg ønsker at læse et vers fra skriften, men jeg ønsker at alle Sidste Dages Hellige vil læse hele kapitlet. Det er det 22. kap. av 1. Nephi, og der er flere andre kapitler sammenknyttet til dette som er av stor vigtighet, men jeg vil læse dette ene vers, det 28.: «Men se, alle slekter, stammer, tungemaal og folk skal bo trygt hos den Hellige i Israel, om saa sker at de omvender sig.» Og jeg beder, at de vil omvende sig. Jeg ønsker at de skal bo trygt. Jeg ønsker at de skal tro paa den Hellige i Israel, som kom til verden og led for vore synder, for alle meneskers synder, som gav os gjenløsning fra døden og som har lovet os frelse og tilgivelse for vore synder paa den betingelse, at vi omvender os.

O, jeg ønsker at alle mennesker maa tro paa ham og hans fader, og vil tjene Herren vor Gud i Sønnens navn, og da vil fred komme, da vil retfærdighet eksistere og da kan Herren oprette sit rike paa jorden. Han kan gjøre det nu, dersom alle vilde omvende sig, men dersom de ikke omvender sig og han er rede til at oprette sit rike paa jorden, vil han komme med stor makt, som han har tilkjendegit gjennem sine hellige profeter; han skal hevne sig paa de ugudelige, og de skal bli utryddet fra jordens overflate. Han har besluttet at uretfærdighet skal ikke regjere, at de onde skal ikke slaa de retfærdige, men at fred skal komme, at hans rike skal bli etablert, at denne jord skal bli et passende opholdssted for alle

som er retfærdige og sande, for de som elsker retfærdighet. Denne dag kommer, og jeg sier til eder, mine brødre og søstre, at den er nu for døren, men jeg vet ikke hvad vil hænde før døren er aapnet; men jeg vet dette, at det er tid at omvende sig, dersom vi trænger omvendelse og vende os til Herren. Kom ham ihu, og forsak de ting som tilhører Babylon, og efterlat dem hos de der elsker uretfærdighet, og la os rense os selv og gjøre vore boliger færdige. Dette er Herrens vilje. Det har været hans vilje siden han satte sit rike op, og han ønsker det nu, og ve til dem som ikke vil omvende sig og som er i Zion, for Herren sier at han vil rense Zion, og alle ting som strider imot skal bli bortfjernet. Naar tiden kommer, naar det er tid for Zion at bli renset, da vil det som strider imot, det som er uretfærdig, det som er usandt, det som tilkjendegir en ufreds- og en stridsaand bli fjernet og Zion vil bli gjenløst, og Herren skal vokte over hende, skal lede hende og skal etablere hende og hun skal aldrig igjen bli tilintetgjort, og hendes makt skal ikke gives til et andet folk. Dette glæder mig.

Nu mine brødre og søstre, la os tjene Herren, la os holde hans bud, la os være sanddrue og erindre de ting som profetene har omtalt. La os følge de instrukser de har git os. Giv agt paa den advarsel som er proklamert ved aabenbaring gjennem Herrens tjenere, baade nu og i fordums tider, og alt vil være vel med os. La os ikke sitte ned og føle i vore hjerter at alt er vel, at vi kan ta det letvint i Zion, at fred er her, at der ikke skal være flere gjenvordigheter, ikke mer strid, ikke mer krig paa jorden. Dette kan vi ikke gjøre i retfærdighet, men vi maa tjene Herren og holde hans love og vandre opriktig og retfærdig for ham mer end nogensinde før, og hvis vi ikke det gjør, da skal vi bli udelukket fra folket og det vil bli til vor elendighet. O, jeg beder at vi maa lytte til disse ting og være sande og trofaste og bo paa hellige steder som vi er blit befalet at gjøre, mens Guds vrede utgaar over verdens nationer, og dette beder jeg om i Jesu Kristi navn, amen.

En løgn farer verden rundt, før sandheten faar trukket støvler paa.

Hvad min tro er for mig.

Av apostel *David O. McKay.*

Fra «Juvenile Instructor», oversat av *Borghild Nilsen.*

Livet er delt i tre deler:

«Det som var, det som er og det som vil bli.» Min tro er for mig en sand filosofering eller granskning over disse tre grader av tilværelse. Den forklarer det forbigangne — leder det nuværende og avslører det fremtidige. Den er for mig en forsikring om, at Gud i virkeligheten er min fader, og at jeg derfor maa ha arvet hans udødelighet. Denne forklaring over min oprindelse er min sjæls anker mot de forvirrende teorier som blir fremsat angaaende menneskets oprindelse. Hvad der angaar menneskets udødelighet, saa glæder jeg mig over den kjendsgjerning, at det i begyndelsen var hos Faderen.

Min tro er for mig en ufeilbarlig ledesnor gjennem den nuværende tilværelse, en endelig forklaring over livets opgaver. Den lærer mig, at kun gjennem personlig anstrengelse kan sand fremgang og lykke erholdes. Der er ingen evig løn beredt for nogen person, som kan erholdes formedelst en andens høiere karakter. Enhver maa utarbeide sin egen frelse. Dette liv er i virkeligheten en have, i hvilken hver enkelt person høster frukten av den sæd han har saadd. En rik høst kan kun erholdes gjennem møisommelig og intelligent dyrkning. Skjønt jeg kun faar nogen glimt av evangeliets omfang, saa indbefatter det for mig enhver betingelse for den naturlige — den forstandige — den moralske og den aandelige utvikling av det menneskelige liv. Lydighet til evangeliet er det samme som lydighet til sundhetens og lykkens love. Det er det samme som at bevare legemet rent og ubesmittet, og aanden fyldt av uendelig storhet.

Min tro er en vedblivende inspiration til altid at søke efter sandhet, til altid at søke hvad der er «dydig, elskværdig, prisværdig og godt».

Den kjæreste eiendom en mand kan ha er hans familie. I den guddommelige forsikring om, at slektens sammenbinding gaar over dødens grænser og vil fortsætte i evigheters evighet, er min tro mere for mig end noget andet i verden. Naar vore kjære i forening bærer det hellige præstedømme, der er

beseglet paa dem, er det saa evig som kjærligheten, saa evigvarende som aanden.

Jesu Kristi Kirke av Sidste Dages Hellige blev oprettet formedelst myndighet og personlig betjening av vor Frelser, som tilkjendegav profeten Joseph Smith det sande slektskapsforhold mellem mennesket og dets skaber.

Menesket er i aanden bokstavelig guddommens avkom, og som saadan, ved at adlyde livets love, vil det i væsentlig grad erholde Faderens karakter og makt.

Eksemplet.

«Undervis den unge om den vei han skal vandre, ogsaa naar han blir gammel skal han ikke vike fra den.» Sal. Ords. 22, 6.

I disse faa ord til forældre, søndagsskolelærere og ellers alle som kommer i berøring med ungdommen, gir Salomon et godt raad med hensyn til hvad man burde belære de unge. «Undervis den unge om den vei han skal vandre.» Er dette en ting som hvem som helst kan paata sig? Nei! Den som skal undervise de unge maa først og fremst vise ved eksempel, at den vei hvorpaa de selv vandrer leder dem fremad og opad. Et stort ansvar hviler saaledes paa forældre. De bør først og fremst være et eksempel for sine barn. Et barn stoler og tror paa sine forældre. Vi hører ofte barn sier: «Mor sa at det var saa.» De har en fast overbevisning, at dersom mor eller far har sagt det, saa er det ret. Maatte alle forældre i Jesu Kristi Kirke av Sidste Dages Hellige vise sine barn den rette vei, ved selv at vandre paa den. Dette er ikke en let sak, ti veien er trang, og der er saa mange snublestene paa den som maa bortfjernes, for at man kan komme frem. Det er kun faa av menneskene som finder denne vei, ti den ser alt for trang ut, og da der er en anden bred god vei, som mængden gaar paa, vælger de heller den. Hvor mange tænker paa Frelserens ord: «Den vei er trang og den port er smal som fører til livet, og faa er der som finder den; men den vei er bred og den port er vid som leder til fordærvelse, og mange er der som vandrer paa den.»

Vor Himmelske Fader elsker sine barn og derfor sendte han Jesus Kristus, for at han skulde vise os og belære os om denne ene, trange vei, som vil føre os frem til evig glæde og lyksalighet. Og han har ikke overladt os til at stole paa vor egen styrke, men har lovet os gjennem sin Søn, at alt hvad vi beder ham om i Jesu Kristi navn, skal han gi os.

I Zions staver er man meget forsiktig i at utvælge bestyrelser og lærerpersonaler for de forskjellige organisationer. De maa være eksempler! De maa gaa foran og lede ungdommen paa den trange vei! Maalet er Guds rike og lønnen er en evig frelse og ophøielse i vor Himmelske Faders nærværelse.

Sigrid Holtan.

Smil og solskin.

Der findes mange forældre der ikke forstaar sin opgave i at opfostre og opdra sine barn, som Herren har velsignet dem med.

Det skulde være enhver Sidste Dages Helligs attraa efter at faa vite paa hvilken maate man bedst skal opdra sine barn, da det er en stor mission at utføre, ja en større mission end de fleste aner. De forældre der er likegyldige og sløve i dette sit store og viktige kald, vil nok bli drat til ansvar for dette, naar tiden kommer. Jeg har set de forældre der tukter og slaar sine smaa barn fra de er nogen faa maaneder gamle — de vet ikke bedre, de tror at disse smaa uskyldige skabninger forstaar at skjelne mellem godt og ondt. Som regel er det de unge nygifte, som mangler erfaring og praksis, men som mener at være mere forstandige end alle andre. Jeg har set forældre med litt større barn, der aldrig ser sin far og mor smile til dem og være venlige mot dem, men altid morske og skjender og slaar dem for det aller mindste. Atter andre forældre der forklarer og fortæller disse smaa barn sine sorger og bekymringer, sætter disse smaa ind i livets besværligheter og faar disse til i tidlig alder at se mørkt paa livet. De ser at mor graater for de har saa lite at leve av, for far tjener saa lite eller han drikker op hvad han fortjener. Hvad tid barnene kommer hjem er det trist, sorg og bekymringer

møter disse smaa, som har trodd at det er morsomt at leve. Jeg har talt med barn av slike forældre der har været fuldstændig som voksne at tale med, idet de har mistet det barnslige og faat et andet mere alvorlig utseende. Alt dette er aldeles forkastelig og dette skyldes forældrenes daarlige forstaaelse i at behandle barn.

Naar disse unge forældre der gifter sig som barn og faar barn maa de ha undervisning av de der er ældre og har mere erfaring paa dette omraade, hvis de ikke vil ha syke og overnervøse barn, hvilket blir resultatet av at tukte og slaa disse smaa uskyldige skabninger. De forældre eller mødre der sætter sine barn ind i alle livets mørke sider, de har ikke længer barn, de har tat ifra dem den barnslige glæde og tilintetgjort de store, lyse forhaabninger, som et barn sætter sig her i livet.

Vel er det saa at mange mødre har det meget leit og som virkelig har grund til at se mørkt paa livet; men la ikke disse glade, muntre barn faa dele dine bekymringer, la dem ikke forstaa, at det er saa saart at leve. Barnene lærer hurtig at forstaa forholdet i hjemmet, de lytter og sætter sig ind i alle enkeltheter. Derfor gjælder det at vi viser dem et godt eksempel, det er det barnene ser paa. Eller mener du, som er mor eller far, at du kan faa barn til at gjøre det du ikke gjør? Eller ikke gjøre det du gjør? Det vil bli det samme som om en avholdsmand stod fuld og med glasset i haanden og agiterte for avholdssaken. Det vilde ha den samme virkning.

De forældre, som er morske og slaar sine barn for den mindste bagatel, er altid sure, grætne og avvisende mot sine smaa barn, de vil nok forsent se sine smaa barn forlate hjemmet i en tidlig alder. Hvor saart er det ikke at bli forhadt av sine egne barn, naar man naar en anseelig alder. Men hvad mere kan man vente naar man optræder paa denne maate.

Forældre! Gjør hjemmet saa hyggelig som mulig, saa at barnene trives og elsker sit hjem, saa de altid kan si at det «findes ei paa jorden noget, saa skjønt som dig mit hjem.»

Mangt et barn føres paa avveie fordi det savner glæde i hjemmet.

Et barn behøver venlighet i likhet med blomsterknoppene — der behøver solskin, for at kunne utfolde sig til en vakker blomst. Et barn ser kun det nærværende. Det søker glæde

og undflyr alt trist og mørkt. Vi skal derfor søke at gjøre det hverdagslige saa tiltrækkende som mulig for barnene, ved at krydre det med smil og glade miner.

Er ansiktene i hjemmet sure og ordene grætne og avvisende, da blir selv det morsomste trist, og helt naturlig søker barnene utenfor hjemmet efter fornøielser.

Husk at gjøre hjemmet saa tiltrækkende som mulig!

K. B. Erling Larsen.

Bønnen.

> «Sandelig, sandelig sier jeg eder, at hvad som helst I beder Faderen om i mit navn, skal han gi eder. Hitindtil har I ikke bedet om noget i mit navn; beder, og I skulde faa, for at eders glæde kan blive fuldkommen.»
>
> Joh. 16, 23—24.

Hvilken utstrakt velsignet forjættelse ligger ikke aabenbart i ovenstaaende ord av Frelseren, og av hvilken betydning for ethvert menneskelig individ om enhver vilde forstaa det og i ydmyghet forsøke at leve derefter.

Naar Frelseren kom i tidens midte for at opreise sin kirke og menighet paa jorden gav han samtidig tilbake (i forbindelse med fuldmagten) alle gaver, kræfter, ordinanser og velsignelser. Disse forskjellige gaver som vi læser om, var i sandhet himmelske i storhet hver enkelt av dem, men vi sier ikke for meget, naar vi sætter bønnen aller fremst blandt disse ypperlige ting, idet den i almindelighet gaar under navn av «Nøklen til faderhjertet», altsaa den gave ved hvem vi gjennem Faderen kan aapne de døre, som før har været lukket for os. Saaledes kan en bøn i almindelighet, naar vi tænker paa dens timelige omvendelse, række saa uendelig langt og frembringe de aller gunstigste resultater. En bøn, iklædt ydmyghetens skjønne klædning, vet vi saa ofte har forvandlet et stenhjerte til at bli bløtt som voks. Den vil som regel røre ved sjælens aller ømmeste sensitive strenge og faa dem til at vibrere av medfølelse; den som kan fremføre en slik bøn vil, naar den er beføiet, altid bli bønhørt. Vi mennesker er ofte henvist til at benytte os av den gave, at kunne bede, men i denne retning,

saavelsom i mange andre, gaar enkelte for vidt, saa at det hele utarter og blir en parodi. Vi forstaar hermed den utvekst av bønnen som kaldes betleri.

Vil vi studere et litet barn, naar det ønsker et eller andet av sine forældre, kan vi her faa den bedste lektion i hvordan en opriktig bøn fremføres. Barnet beder nemlig om tingene i den sikre forvissning, at dets bøn vil bli hørt samtidig som de tror deres ønske vil bli opfyldt. Bønnens form og utseende kan være mangfoldig, hvilket forøvrigt er uten betydning, men den aand den fremkommer i er saaledes det væsentlige, det som eier værdi. Naar Frelseren som vi vet, lærte sine disciple at bede: «Fader vor, du som er i himlene,» fastsatte han ikke dermed en norm for bønnen i almindelighet, hvilket hans senere uttalelser ved andre anledninger viser. Han vilde bare vise dem og alle mennesker at de skulde bede paa en praktisk og let maate; saaledes fremkom da det skjønne «Fader vor». Men kan der tænkes en mere omfattende bøn, uttalt i saa faa ord? Jeg tror nei!

Gaar vi tilbake til sangeren og dikteren David, husker vi nok den vakre bøn han bad, nemlig: «Herre skab i mig et rent hjerte og forny din aand indeni mig.» For en inderlig, dyp bøn, og David fik ganske sikkert sin bøn opfyldt, ti en mand av hans aandelige størrelse var aldeles sikkert vidende om: «At alt hvad I beder Faderen om i mit navn, vil han gi eder.» Alle bibeltroende mennesker føler trangen efter at opsende bønner til Himmelens Gud, vores alles Fader, idet vi instinktivt føler denne stille dragning i vort indre ved de forskjellige anledninger, baade naar vi ønsker hjælp, timelig som aandelig, og kanske allermest naar vi ser vore bønner er hørte, og vi har faat hvad vi begjærte, da vet vi hjertet flyter over av glæde og vi maa takke gjennem en ny bøn. Hvor mange er det ikke der kan fremstaa og bære kraftige vidnesbyrd om bønnens kraft og virkning, ja, deres tal vil bli skrevet med store sifre til forbauselse og mistro for enhver, der ingen tro eier om «bønnes nødvendighet, kraft og herlige virkning».

Jesus Kristus nævnte ikke et ord om at det var en speciel kaste av mennesker han vilde gi denne fordel, dette storartede privilegium, tvert imot gav han forjættelsen uten modifikationer til sine egne, hvis han det ikke hadde gjort, maatte Himmelens

Gud være en anden end den bibelen lærer os han er, og profetenes tydelige karakteristik vilde samtidig være uten overensstemmelse med sandheten, en aarsak til stor vildfarelse for mange. I mangfoldighet fortæller skriften os om bønnen som en naadegave, og apostlene er samstemmige i dette, mest kanske Paulus, som sier, at vi skal bede uten avlatelse, altsaa ved enhver anledning. Denne Paulus' uttalelse tror jeg dog mange misforstaar, ti jeg har selv faat erfare dette da jeg for en tid tilbake talte med en ung mand, der hadde en anden opfatning om saliggjørelsens plan, end mig. Han fortalte mig da, at han ikke bestilte andet end at bede til Gud fra morgen til kveld, og henviste til Paulus' ovenanførte uttalelse. Som jeg dengang sa til den unge mand, maa enhver sundt tænkende person forstaa, at dette er en fuldstændig feil forstaaelse av Paulus' ord, og Gud, Herren, vil sikkert vende sit øre bort fra disse ustanselige bønner, naar vi betænker hvad der staar i budet: «Du skal ikke misbruke Herren, din Guds navn.»

Vi kan passende illustrere dette med følgende: Om vi, som barn, vilde begynde at rope vor jordiske faders navn for at bede om et eller andet, og holde paa dermed fra tidlig morgen til sen kveld, hvordan tror vi han vilde stille sig overfor en slik ustanselig jammer? Mon han ikke vilde bli fortørnet og vende sig fra os? Jo, efter min mening ganske sikkert. Paa en anden side er Gud en ynder av bøn, ellers vilde han ikke git denne gave til menneskene.

Jeg tror som min sikre overbevisning, at menneskene av idag er i besiddelse av «altfor lite ydmyghet», og da i særdeleshet en hel del av dem som først av alle skulde forstaa nødvendigheten av samme. Den person, som er flittig i at holde sine bønner, vil altid føle sig fyldt av ydmyghet overfor sin Gud i første række, men ogsaa overfor sine venner og medmennesker. Naar vi anerkjender en Gud i himlene over os, som alles beskytter og velsigner, er det vor simple plikt at bevise denne vor tro ved flittige bønner. Om morgenen naar vi opstaar sunde, friske og uthvilte av nattens leie, paaligger det os som en nødvendighet at bøie os i knæ, ydmyge for Gud, og bringe ham vor tak i enkle ord, og likesaa bede om hans varetækt og skjermende haand vil ledsage os i den nye dag, beskytte os mot alt ondt som kunde være i vor vei. Har vi

gjort dette vil hjertet og sindet være fyldt av glæde, vi vil virkelig føle os trygge og ha følelsen av, at Gud vor Fader har hørt vor bøn og opfyldt den. Likesaa foran dagens maaltider, bede om velsignelse og renselse av vore fødemidler, vor mat, til gavn for legemet, og om aftenen bede og takke for en god tilendebragt dag, og om beskyttelse gjennem nattens timer. Disse plikter maa ethvert individ, der tror evangeliet, aldrig undlate at opfylde. Som en inspirert dikter saa skjønt sier om bønnen:

Da du styrket fra dit leie
frisk idag opstod,
gav du tak for nattens hvile?
Bad du Gud til dig at smile
i sin naade god?
Hvilken trøst dog bønnen yder,
bønnen sendt til naadens hjem;
hvad end livet dig tilbyder,
bønnen ei forglem!

La os lære av denne dikter, og la hans skjønne ord levendegjøres hos enhver, der vil leve evangeliet, saa vil dagene som vi gaar imøte bli lyse og indholdsrike. Se tilbake til Salomo: hvad ønsket han av sin Gud, jo han bad om den største gave han viste, nemlig, visdom, og hans bøn blev hørt. Han kom nemlig i besiddelse av saa stor visdom, som noget menneske har faat, baade før og senere. Apostlen Jakob stadfæster disse ting, naar han i sit brevs første kap. 5—6 vers sier os, hvordan vi bør forholde os om nogen mangler visdom eller kundskap: Men dersom nogen av eder fattes visdom, da bede han derom til Gud, han som giver alle gjerne, og uten at bebreide, og den skal gives ham. Men, tillægger han, vi maa bede i tro, uten at tvile; ti den som tviler ligner havsbølgen som drives og kastes av vinden. I tillid til disse ords sandhet gik en ung mand, den 14 aar gamle Joseph Smith, til sin Gud i bøn for at faa sit hjertes varmeste begjær tilfredsstillet, der han savnet den tilstrækkelige kundskap om sandhetens evangelium, enten den var paa jorden eller ei. Og som den største og herligste begivenhet siden Frelserens komme til jorden for snart 2000 aar siden, fik den unge Joseph sin bøn besvart paa en maate

som aldrig kunde misforstaaes. Altsaa formedelst en ydmyg, troende bøn gjenoprettedes forbindelsen mellem himlene og jorden, efterat kommunikationen hadde været avbrudt i over 1200 aar.

Hvilket kraftig vidnesbyrd om bønnens kraft og virkning! Naar allikevel mange beder til Gud om hjælp og bistand og ikke faar det, saa maa et eller andet ligge til grund for samme. La os da komme ihu de ord Frelseren uttalte engang: «I bede, men I faa ikke fordi I bede ilde.» Her ser vi hvorfor manges bønner ikke blir opfyldte, fordi de beder paa en usømmelig maate! Her kommer paany Jesu Kristi ord til os som en retleder, hvilke ord staar citeret først i denne artikel.

Jeg vil saaledes appellere til alle søskende inden Jesu Kristi Kirke av Sidste Dages Hellige og lægge dem paasinde, at være ydmyge ved bøn og tro, og som særlig nu i disse tider mere end nogensinde maa være en daglig fornødenhet, ti vanskelige tider forestaar ifølge profetierne, som vi maa lære at gi akt paa. Jeg kan selv tilføie mit ringe vidnesbyrd om bønnen som Herrens største gave til os alle, da jeg saa mange gange har faat meget kraftige tilkjendegivelser paa forjættelsenes storhet og usvikelighet, ja alle mine bønner kan jeg i Jesu Kristi navn sige er opfyldte til et vidnesbyrd for mig om, at Herren lever og er sine løfter tro.

Einar Anthonsen Strand,
Drammens gren.

Missionsnyheter.

Søster Borghild Nylander er av apostel David O. McKay den 31. aug. kaldt og beskikket til at virke som missionær i den norske mission.

Daab

I Kristiania blev følgende personer døpt av ældste Emil Haagensen, 25. aug.: Leif Odvar Larsen, og 26. aug.: Willard Nikolay Nilsen.

Haandspaalæggelsen utførtes av ældste Erling Larsen og missionspræsident A. Richard Peterson.

BARNAS AVDELING

Fra ploggut til profet.

En kort skildring av profeten Joseph Smiths liv
av ældste William A. Morton.
Oversat fra originalen av Borghild Nilsen.

4. Hvorledes Josephs beretning blev mottat.

Joseph følte meget forunderlig resten av dagen. Han kunde ikke tænke paa andet end det merkværdige syn han hadde hat, og paa hvad Herren hadde sagt til ham. Men disse ting var ikke aabenbaret til ham bare for hans egen skyld. Andre skulde ogsaa bli bekjendt hermed. Ja, han vilde fortælle alle folk dette glade budskab, saa de kunde glædes med ham og se fremad til den tid, da den sande kirke atter skulde oprettes paa jorden. — Hvem skulde han fortælle det først til? Selvfølgelig til en av prestene, saa kunde han fortælle det til menigheten i hans kirke. Saa med et glad hjerte gik Joseph til en av prestene og fortalte ham alt om det herlige syn han hadde hat i lunden og hvad Herren hadde fortalt ham. Du kan da tænke dig hvordan gutten følte, da presten sa til ham: «Jeg tror ikke et ord av hvad du har fortalt mig. Det er altsammen fra den onde. Der er ikke noget slikt som syner og aabenbaring i vore dage.» — —

Men Joseph visste bedre. Han visste at han hadde hat et syn. Han visste at han hadde set Faderen og Sønnen — og at Herren hadde talt med ham. Folk kunde godt spotte ad hans vidnesbyrd og nekte at tro det, men det vilde ikke berøve ham den kundskap han hadde faat av Gud.

Inden kort tid kom ryktet om Josephs syn ut blandt prestene i de forskjellige kirkesamfund deromkring. Hvordan virkning hadde det paa dem? Det bedrøver mig at fortælle dere, at det hadde omtrent samme virkning paa dem som Josephs drøm hadde paa hans brødre, eller Frelserens fødsel paa Herodes, eller Stefanus' vidnesbyrd paa dem som hørte ham, — det gjorde dem sinte og der reiste sig et bittert hat mot ham i deres hjerter.

Paa denne tid var Joseph bare en gut. Hans unge alder skulde ha været til beskyttelse for ham, men var det ikke..

Han blev behandlet som om han var en fuldvoksen mand og som en av de største bedragere verden hadde kjendt.

Det mot som denne gut utviste var i sandhet beundringsværdig. Fra alle kanter blev han forfulgt, men som Daniel stod blandt løvene, stod Joseph Smith blandt sine fiender. Han vek aldrig fra sit kald. Hvem gav ham slik styrke? Hvem gav Josef, Jakobs søn, mot til at kjæmpe for den sandhet der var ham aabenbaret? Hvem gav David styrke til at kjæmpe mot Goliat? Hvem gav Daniel mot til at gaa ned i løvekulen? Hvem gav de tre hebræere mot til at gaa i ildovnen? Hvem gav Stefanus mot til at dø for sandheten? Det var Gud i himmelen. Det var ogsaa ham som stod Joseph bi i hans prøvelser og forfølgelser. (Forts.)

*

Helbredet ved tro.

Jeg vil prøve paa at forklare hvorledes min lille søster blev helbredet for daarlige øine. Mor hadde salvet barnets øine med velsignet olje, men en av naboene sa: «Du kan likesaa godt helde lunkent vand paa dem, som at smøre dem med olje.»

Forskjellige lægemidler blev anbefalt til mor for barnets øine, men jo mere hun hørte derpaa, jo mere tro fik hun, og følte i sit hjerte overbevisst om at velsignet olje var det bedste middel. Hun salvet den lilles øine paany med olje og bad Gud helbrede dem. Hendes bøn blev besvart, ti næste morgen var barnets øine helbredet og saa ut som om de aldrig hadde været syke, endskjønt de tidligere hadde været ophovnet og stygt inflamerte.

Dette eksempel paa helbredelse har forøket min tro paa evangeliets ordinanser.

8. aar. *Levi L. Savage,*
fra «Juv. Instructor».

Ethvert menneske dannes av sin tidsalder; meget faa formaar at hæve sig over sin samtids standpunkt.

*

Den almindeligste, men sørgeligste synd er usandhet.

Alfa — Omega.

Førend jorden var, i tidens morgen,
holdtes raad i himlene om hvem
som en frelser vilde bli for jorden,
og de folk som skulde bo paa den.

Hist ved Gallilæa-søens bredder,
og hvor Jordans-floden taus hengaar,
gik en mand, og frelsens bud fortæller
medens han helbreder syk og læger saar.

Ifra hus til hus og sted han vandrer,
gir for intet og utdeler livets ord.
Han opreiser død; men djævle klandrer
ham, og mængden spotter de som tror.

Verdens synd, ja, din og min tillike
tok han paa sig og uskyldig led,
for at frelse os for himlens rike,
saa vi kunde arve fryd og salighet.

Bragt til spot og spe av sine egne,
tornekronet, haant og spyttet paa,
og til døden solgt for usle penge;
han led alt, foraktet blev ogsaa.

Gjennem alt han ytret ei en klage,
men bad Faderen tilgive hver
For den synd de gjorde, og al plage
som de voldte ham i livet her.

For en falden slekt at igjenløse,
som i synd og trældom bunden laa,
gav han villig liv, og blod utøste,
saa vi kunde fri og uten lyte staa.

Som bestemt blev i det raad i himlen,
Kristus kom, og kjøpte med sin død
jord og alt, ja, hele men'skevrimlen,
aapnet grav og dødens lænker brøt.

Garfield, Utah, juli 1923. *R. C. Waring.*

INDHOLD:

Menneskene og nationene maa omvende sig fra sine synder før vi faar fred paa jorden. 273
Hvad min tro er for mig . . 277
Eksemplet 278
Smil og solskin 279
Bønnen 281
Missionsnyheter 285
Daab 285
Barnas avdeling 286
Alfa — Omega 288

Utgit og forlagt av *A. Richard Peterson*, Osterhaugsgt. 27, Kr.a.
Trykt i Arbeidernes Aktietrykkeri, Kristiania.